

קרול מורינגה

מחזה טרגי קומי
מחזה מאת: איציק אלוני

כל הזכויות שמורות ©

טל: 03-5225458

aloni-i@bezeqint.net

רחוב גוש חלב 23 תל אביב

תקציר המחזה קרול מורינגה
בלה מגיעה למכון הפתולוגי של פרופסור מרכוס, כאשר במכוניתה שוכבת לילך בתה המתה. בעזרתו של קרול עובד הניקיון במכון, היא מנסה להשתלב בתור לניתוח לאחר המוות ולהקדימו.
קרול עובד במכון שנים רבות, ולכן מההסתכלות, רכש במשך הזמן ידע בנושא אך לא נסיון מעשי. פרופסור מרכוס מפקיד בידיו את נתיחת הגופה, אלא שברגע הקריטי פרופסור מרכוס מגלה תגלית חשובה, הוא מזמין את בלה אימה של הגופה להיכנס למכון, ותוך כדי דין ודברים מתרחשת דרמה לעיניהם.

הערת המחזאי: התנהגותו של פרופסור מרכוס אינה שגרתית. הוא מחייך וצוחק מהבדיחות של עצמו ושל האחרים במקומות בלתי צפויים, מדי פעם צחוקו מקוטע עם שיניים חשופות שרק הלסת התחתונה דומיננטית כמו בובה מדברת.

הדמויות לפי סדר הופעתן:

- קרול - עובד ניקיון במכון פתולוגי.
- בלה - אם של נפטרת (לילך)
- מרכוס - פרופסור פתולוג
- לילך - הנפטרת בתה של בלה

תמונה 1

מחוץ למכון הפתולוגי. על שלט הדלת; "מכון פתולוגי הכניסה לזרים אסורה"
קרול, נכנס מצד הבמה וכשהוא מתקרב לדלת כניסה למכון.
בלה, נכנסת אחריו מהר וקוראת להשיגו לפני שיכנס פנימה למכון.

בלה: (מחוץ לבמה) קרול... קרול... רגע, חכה לי, מה אתה ממהר...!

קרול: (מופתע) בלה?! מה את עושה כאן? את עוקבת אחרי?!

בלה: אין לי סבלנות לחכות יותר. הבאתי אותה.

קרול: את מי?

בלה: אתה יודע, (בחשאיות) אותה.

קרול: היא פה?!

בלה: פה.

קרול: (בחשאיות) מי פה?

בלה: (בלחש) היא.

קרול: מי היא, מה פה? פה-פה? איפה פה? אני לא רואה פה אף אחד!

בלה: אל תעשה את עצמך.

קרול: בטח שאני עושה את עצמי, כי אני לא מאמין שאת מפרה את מה שהבטחת!

בלה: הבאתי וזהו.

- קרול:** איפה היא?
- בלה:** באוטו.
- קרול:** לא מבין אותך...
- בלה:** מצטערת, אבל לא יכולתי להתאפק, אני מוכרחה לעשות את הבדיקה היום ועכשיו! ומוכנה לשלם כל מחיר שיידרש.
- קרול:** (מתלבט) את מעמידה אותי בפני עובדה שלא ציפיתי לה.
(חושב לרגע) טוב...תראי... אני מקווה שהפרופסור לא יפטר אותי בגלל זה.
תראי מה שנעשה. את תחכי כאן - אני אכנס פנימה לדבר אתו.
(קרול עושה מספר צעדים לכיוון הדלת ומרגיש שבלה בעקבותיו. פונה אלה) לבד.
- בלה:** מה זאת אומרת לבד?
- קרול:** לקדם תהליך.
- בלה:** גם אני יודעת לקדם תהליכים, אני אכנס איתך!
- קרול:** תקשיבי, את לא מכירה אותו, אני מכיר, ורק אני ניכנס, ולבד!
- בלה:** למה לבד? גם אני חלק.
- קרול:** כי הכניסה אך ורק לעובדי המכון. את רואה את השלט?
- בלה:** (בלי להסתכל על השלט) אז מה אם יש שלט? יש שלטים בכול מקום ועוברים עליהם!
- קרול:** זה שלט שאין אותו הכול מקום.
- בלה:** אני רוצה לדעת אם אני יכולה...
- קרול:** (קוטע אותה. באיפוק) אני אדבר איתו, אכין את הקרקע ואני משוכנע שאשכנע אותו לקבל אותה לתור למרות שאצלו תמיד הלוח צפוף.
- בלה:** ולמה שלא אכנס יחד איתך?

- קרול:** אני אומר לך שאת לא יכולה! את רוצה שאסביר לך בשבדית?
(מצביע לה על השלט) את רואה שם? "הכניסה לזרים אסורה!"
- בלה:** זאת הבת שלי, אני צריכה לדבר בשבילה, שיראה מי האימא שלה, למסור את כל האינפורמציה הדרושה.
- קרול:** נכון, אבל אני מכיר אותן, ביני לבינו יש הבנות, תני לי לדבר איתן קודם.
- בלה:** אני אימא, ואני לא מבטיחה להתאפק.
- קרול:** אני יודע שאת אימא נהדרת, ואת דואגת לבת שלך גם בשעות קשות אלה. חוץ מזה לא צריך להשאיר אותה לבד בלי השגחה.
- בלה:** אז נכניס גם אותה, למה פתאום הפכת לכזה?
- קרול:** אל תעמידי אותי במצב...
- בלה:** (נכנסת לדבריו.) ניכנס כולנו.
- קרול:** בלתי אפשרי להנחית עליו הפתעה!
- בלה:** ...שתישאר באוטו, מי יגנוב אותה?
- קרול:** ככה את רוצה להפקיר אותה?! אני לא מאמין למה שאני שומע. את רוצה להפקיר אותה בחוץ לבד?!
בלי הכנה מוקדמת נכונה, הפרופסור יתפוס קריזה והכל יעשה בעצבים, או שלא יעשה בכלל! והכול ילך לעזאזל.
- בלה:** אז מה אתה הולך לספר לו?
- קרול:** לשכנע אותו לפחות לצאת חוצה.
- בלה:** איך תשכנע?
- קרול:** (מתאפק לא להתפרץ עליה)
אשכנע בדרך שלי, אני לא מאמין שהוא שיקבל אותה, אבל לפחות אשכנע אותו לצאת לראות במי מדובר ויראה גם מי האמא ואת הכאב שלך ואולי ישתכנע.

- בלה:** למה לא לקצר הליכים ואגרום לו להשתכנע בפנים?
- קרול:** זה לא הולך ככה.
- בלה:** תגיד לי מה תגיד לו?!
- קרול:** אספר לו את כל מה שאני יודע.
- בלה:** ומה אתה יודע?
- קרול:** כל מה שסיפרת לי.
- בלה:** ומה סיפרתי לך?
- קרול:** את כל השתלשלות...
- בלה:** (קוטעת אותו) למה שלא ישמע את זה מהמקור הנסער?
- קרול:** (בייאוש לעצמו.) עוד פעם את מתחילה...?
- אנחנו מסתובבים סביב הזנב של עצמינו. כמה פעמים אני צריך להסביר לך.
את לא מבינה עברית?! הוא לא ייצא! לא ייצא
אין מצב!
אין רשות כניסה לזרים!
ובכלל את היית צריכה לבוא אחרי שאני מסמס לך, הקדמת ושברת את
ההסכם בינינו. את רוצה שאני אבטל את הכול?
- בלה:** לא.
- קרול:** תסמכי עליי, אני מכיר אותו, אני אוסיף כמה מילים משלי, ואטבל אותו בדרך
משלי שישכנעו אותו.
- בלה:** כוח השכנוע של אימא הוא הרבה יותר חזק משל עובד.
- קרול:** אם את ממשיכה עם זה, אני נכנס אליו ולא אומר כלום! די, את כבר מגזימה
ומשגעת אותי.
- בלה:** אותך הצלחתי לשכנע בקלות להביא אותה לפה. בדיוק כמו שהצלחתי
לשכנע נהג אוטובוס לחזור רברס עם הנוסעים, כי לא עצר בתחנה שלי
כשצלצלתי.

קרול: טוב שכענת אותי... אם את מוכנה לקחת את הסיכון, בבקשה נסי להיכנס לבד. אני לא ניכנס אתך! אבל אני חייב להזהיר! אם תיכנסי לבד הוא יחטוף עליך קריזה, יקרא למשטרה שיסלקו אותך מהשטח, ואותי יפטר - זה מה שאת רוצה?!

בלה: תמורת כסף...

קרול: ...הוא יסרב לקבל כל סכום של כסף שתציעי לו.

בלה: למה?

קרול: תראי בלה, את מטריפה את דעתי ומקשה עליי. אי-אפשר ששנינו ניכנס.

בלה: למה לא?

קרול: (נושם עמוק ומסתובב סביב עצמו ולא יודע מה לעשות, מתאפק לא להתפרץ.)

אמרתי לך! אני מכיר אותו! הוא לא אוהב לראות יותר מדי אנשים חיים במכון, בשבילו שניים זו כבר הפגנה. אם זאת לא הייתה לילך, מזמן הייתי מוותר על הטובה שאני עושה לך.

בלה: אני רוצה לדעת בדיוק מה אתה הולך לספר.

קרול: (מפרט בחוסר עניין) שמצאת אותה חסרת הכרה לחלוטין, הנחת שהיא מתה, ומיד את הזעקת אמבולנס. בדרך עברה טיפולי החייאה. בבית החולים נערכו בדיקות ונעשו מאמצים להחיות אותה בעזרת מכות חשמל ללב כדי לעורר אותו. בסוף הכניסו אותה לתא הקירור...

בלה: מספיק! לא צריך לפרט לי יותר מדי. רק מה שחשוב לציין שלא הספיקו למצוא לה לב מתאים.

קרול: ברור. ואחרי שהיא... (מסמן ביד שהלכה לעולמה. ממשיך לפרט) העבירו אותה לניתוח לאחר המוות. לא הסכמת שינתחו אותה בבית החולים, ובמחשבה שנייה, הסכמת בתנאי, ללכת לפתולוג פרטי בגלל הספקות שהיו לך. במוצאי שבת קראת לי בדחיפות לבוא, ביקשת ממני לעזור לך לעשות את סידורי הבדיקות שלה. מספיק לך?

- בלה:** ולמה אני רוצה לעשות את הניתוח לאחר מה שקרה לה?
- קרול:** בגלל היסטוריה משפחתית.
- בלה:** כן, וחץ מזה?
- קרול:** מאיפה אני צריך לדעת?
- בלה:** בגלל שאני מוטרדת מאוד מזה שלא הספקתי להגיד לה עוד כמה מילים חשובות.
- קרול:** (מופתע) כמה מילים חשובות?
את רוצה לעשות צחוק מעצמך? הוא מיד...
- בלה:** (קוטעת אותו) ממני? צחוק?!
- קרול:** את זה אני לא אזכיר בכלל!
- בלה:** למה לא?!
- קרול:** את יודעת, שלכל מי שעבר אובדן של קרוב יקר, יש תמיד עוד טונה של מילים ששכחו ולא הספיקו להגיד לנפטר לפני שהוא נפטר. כולם נזכרים ברגע האחרון שיש עוד משהו אחד, ועוד משהו אחד... כולם היו מאוד רוצים שיתעורר לעוד כמה דקות, דקה אחת! ולמה הם עושים את זה?
(בלה חושבת לענות אך לא מספיקה.) כדי להרגיע את מצופנם.
- בלה:** רציתי לגלות לה ...
- קרול:** (קוטע אותה) כולם רוצים לגלות...
- בלה:** ...אם הוא ישאל אותך, למה הבאת אותה בלי לתאם?
- קרול:** בואי לא נעשה עכשיו סימולציה, אני יודע איך לדבר איתו. אני אגיד שהמלצתי להעביר את הגופה למכון פתולוגי פרטי שאני עובד בו.
- בלה:** (מוסרת לו את המסמכים. באי שביעות רצון) אני לא רואה סיבה שאת כל מה שאתה הולך להגיד לו, לא נוכל לספר שנינו.
- קרול:** גופתה של הבת שלך נמצאת באוטו ומתחממת, ובסוף תסריח.

- בלה:** (בזעם) אל תדבר כך על הבת שלי!
- קרול:** סליחה. את הבאת אותי לדבר בצורה כזאת.
- {מהמכון נשמעת מוזיקה, קולות של בסיס עמומים.}**
- בלה:** מה זה צריך להיות?
- קרול:** (פורש ידיו לצדדים ותופש את ראשו לרגע, מרוב יאוש.) תראי, חדרי מתים הם מקומות מצמררים שבהם מתרחשים דברים מוזרים ולפעמים לא מוסברים. זאת הרגשה כללית של הסוף שהרבה אנשים לא עומדים בה. יש כל מיני כלים מאיימים. מוזרים. אווירה לא נעימה. לטובתך. במצבך זה גם לא טוב לסטרס שלך. אני הולך לעשות הכנה, לפני שאני מתחיל להצטער שהצעתי לך עזרה.
- בלה:** אתה בטוח שתוכל להסביר את הכול?
- קרול:** על פי המסמכים שהבאת, וקראתי אותם כמה וכמה פעמים אצלך, ובהם אפשר לראות גם את ההיסטוריה כשהייתה מאושפזת בבית חולים בחוץ לארץ, שם ניתחו...
(קורא) ו"שתלו את שסתום אבי העורקים. בשלב מסוים, בלי לשים לב שהייתה התחלה של... (לא מבין את הכתוב) נִמְקָ?"
- בלה:** די! אל תנמק.
- קרול:** (מחזיר לה את המסמכים) חכי כאן עד שאצא אליך!
- בלה:** תעשה את זה מהר, אני לא רוצה לעמוד פה לבד. מצמרר אותי אפילו לחשוב מה מתרחש שם בפנים.
- קרול:** תארי לעצמך מה היה קורה לך בפנים...
(מסמן/מצביע לה על גופת בִּתָּה שלא נראית עדיין) את לא לבד.
- קרול נכנס למכון (כלומר יוצא מהבמה).**
אור יורד

תמונה 2

המקום: פנים המכון הפתולוגי. מוזיקה מתנגנת ברקע.
על הבמה שולחן נירוסטה שעליו שוכבת גופה מכוסה בסדין לבן.
קרול נכנס, ומתוך הרגל לובש את הבגד החד-פעמי.

קרול: (קורא בקול) פרופסור, איחרתי אבל הגעתי.

{פרופסור מרכוס נכנס שורק לו בנחת את המוזיקה שמתנגנת והוא נושא בידו מין מגש/שולחן שמתלבש מעל גופה ששוכבת, כך שיהיה אפשר להניחו מעליה כלים בלי שהמגש ייגע בגופה. על המגש, כלי ניתוח של פתולוגים: סכינים, כלים תעשייתיים גרזן קצבים, מסור... מזמרה, צינור מים מקופל בצד על הרצפה, ועוד...
קרול ממחר להגיש עזרה.}

מרכוס: (לוחץ על שלט המערכת ועוצר את המוזיקה. ממחר לענות בשריקות ומסמן)
 "לא צריך עזרה"

קרול: (עונה בשריקות ומסמן על השעון) "מצטער שאיחרתי"

מרכוס: (עונה בשריקות) "לא נורא. אתה רוצה לעזור לי היום בניתוח?"

קרול: (בשריקה) "לא הבנתי"

מרכוס: (בקול רגיל) רוצה לעזור לי היום בניתוח?

קרול: (עם אור בעיניים) כן בטח... יש!

מרכוס: אלה ציוד העבודה אתה כבר ראית.

קרול: ראיתי ומכיר. אל תשכח שאני מנקה אותם.
 תגיד פרופסור.
 אתה באמת תיתן לי לנתח גופה?

מרכוס: רוצה באמת?

קרול: מאוד.

מרכוס: טוב, נראה איך אני משלב אותך היום.

קרול: אבל בהשגחתך.

- מרכוס:** כמובן, אבל לא מבטיח.
- קרול:** למה לא? הרגע שאלת אם אני רוצה.
- מרכוס:** (צחוק מקוטע, בובתי) רציתי לבדוק אותך, בכל זאת אלה חיי אדם.
- קרול:** (מצביע על הגופה) אלה חיים אלה?
- {הפלאפון של קרול מצלצל.
מרכוס בינתיים משחזר את הסכינים ומחטא.}
- קרול:** (בפלאפון) אני יודע, עוד לא, רק עכשיו נכנסתי.
סבלנות...
- כן אני אדבר אתו... בסדר...
- (מנתק. למרכוס) זאת השכנה שלי, שיגעה אותי. יכולה להיכנס?
- מרכוס:** מה פתאום? פה זה לא מוזיאון השעווה. (צוחק)
- קרול:** (צוחק) עכשיו אתה נראה כמו שף במטבח תעשייתי גדול.
- מרכוס:** נכון, יש לנו שילוב של כלי ניתוח, ואביזרים משותפים בתחום המטבח והגינה.
- קרול:** (משתומם) אתה תיתן לי לעשות כמה חיתוכים להרגיש את בשר המת?
- מרכוס:** אני שומע בקולך חוסר אמון, היסוס או חרטה, חרדה, שיקשוק קל?
(מדגים שיקשוק וצוחק)
- קרול:** התרגשות קלה.
- מרכוס:** פה צריך ידיים יציבות. אבל אין לך ממה לחשוש. למזלך הגופה היא גופה ולא תרגיש כלום. תקבל, אבל לא בגופה הזאת.
- קרול:** למה לא? בחייך פרופסור תן לי להרגיש בחיים מה יעשו לי אחרי שאני אמות.
- מרכוס:** אם ירצחו אותך (צוחק) אבל אם תמות מוות טבעי אין לך מה לבוא לפה.
או-קיי, פה יש הרבה מה לחקור ואסור להחמיץ. אנחנו לא בלחץ, תעבוד
לאט, יש לנו כאן את כל הזמן שבעולם.
- קח לך חלוק, אני אוהב לראות איך שמתחילים לובשים את החלוק בפעם הראשונה.

- קרול:** (תוך כדי שהוא מתלבש.) מה יש לנו היום על השולחן?
- מרכוס:** גופה שתלמד עליה ניתוח פתולוגי הראשון שלך.
- קרול:** (נלהב ומתרגש) אני בסך הכל עובד כפועל ניקיון ואתה סומך עליי, זה מרגש אותי ברמות.
- מרכוס:** ראיתי אותך מהצד איך שאתה מתעניין. קדימה הגופה מחכה.
- קרול:** מאיפה עדיף להתחיל איתה?
- מרכוס:** להתחיל איתה?
- קרול:** שלא אעשה נזק.
- מרכוס:** הנזק כבר נגרם...
(מסביר) אתה רואה?...
בלוק אחד נמצאים איברי...
- קרול:** (ממהר לענות) איברי החזה, הלב והריאות.
- מרכוס:** יפה. בלוק שני אברי הבטן.
- קרול:** הכבד, כיס המרה, המעיים, הכליות...
- מרכוס:** בלוק שלישי: הראש, בתוכו?
- קרול:** המוח.
- מרכוס:** המוות מוגדר כיום בדרך כלל כ"הפסקה בלתי הפיכה של תפקוד גזע המוח" אך עדיין יש לעשות בדיקות כדי לאשר זאת.
- {הפלאפון של קרול מצלצל.}
- קרול:** לענות?
- מרכוס:** (באופן פתאומי) לא שמת לב שיש פה משהו חדש?
- קרול:** (בוחן את הגופה) לא.

- מרכוס:** לא בגופה. בחלל החדר.
- קרול:** (מסתכל מסביב) לא רואה שינוי.
- מרכוס:** (בהפתעה ובהתלהבות יתר) רמקולים חבויים.
- קרול:** (אחרי שניתק את הפלאפון) רמקולים? בשביל מה רמקולים?
- מרכוס:** עם בסיס שיעירו את המתים... (צוחק ומתלהב).
התקינו לי אותם לפני שעה.
(מסתכל על קרול שלא מבין) כדי שנוכל להקשיב למוסיקה בזמן הניתוחים.
(מפעיל מוזיקה. מתחיל לנוע לפי הקצב)
- קרול:** פרופסור, זה לא הזמן מתאים, לא עכשיו.
- מרכוס:** להיפך זה ירגיע אפילו את המתים.
- קרול:** (בקול רם שמרכוס ישמע) לא בגלל זה. יש לי משהו חשוב להגיד לך.
- {מרכוס משתיק את הרמקולים.}**
- קרול:** יש משהו, בקשה בלתי שיגרתי שאני רוצה לבקש ממך.
- מרכוס:** כבר רוצה העלאה?
- קרול:** ממש לא.
- (מהסס) אני, תראה, אני הבאתי לכאן גופה של צעירה.**
- מרכוס:** שאתה רצחת?
- קרול:** פרופסור נו באמת...
- מרכוס:** (מסתכל ובוחן את קרול) תסביר.
- קרול:** שכנה. הבת שלה נפטרה מהתקף לב... והיא רוצה להיות בטוחה ש...
- מרכוס:** למה אתה לא מודיע לי לפני? למה אתה מפתיע אותי בלי הכנה מראש?!
לא עושים דברים כאלה. זה לא מקצועי!

קרול: מסכים איתך. ההחלטה של האם הייתה ברגע האחרון. היא מוכנה לשלם כל מחיר, אבל כל מחיר שתבקש! היא יכולה להיות לך קליינטית טובה, כסף כנראה לא חסר לה.

מרכוס: (מצביע על הגווייה שעל שולחן הניתוחים) מה אגיד לה?

קרול: תגיד לה שאין לה מזל היום.

מרכוס: זאת לא הפעם הראשונה שזה קורה לה. בכל פעם שהיא מונחת על שולחן הניתוחים, מגיעה גווייה דחופה אחרת. איזה גורל.

קרול: אני מבקש... טובה... אני הכרתי טוב את הצעירה.

מרכוס: (מתלבט לרגע) או-קיי, לפני זה שאלה, אם תענה עליה, גופת הצעירה תתקבל והיא תהיה כולה שלך, אתה תנתח אותה.

קרול: (מתפלא) אני הכול?! אותה?!

מרכוס: ביקשת תקבל אם לא תענה נכון אוהוהו. (צוחק צחוק משונה)

{הטלפון נייד של קרול מצלצל}

קרול: (בנייד) אני נמצא בתהליך מתקדם... דקה, דקה! תני דקה! (מנתק) או קיי, אבל אל תשאל שאלות בכוונה להכשיל.

מרכוס: ממה אתה פוחד?

{הפלאפון של קרול שוב מצלצל}

קרול: (עונה) אמרתי לך שאני עובד על זה... לא, לא!... בעוד כמה רגעים. (סוגר. לעצמו) אישה קשה מאוד. פרופסור, אני אומנם הצצתי לניתוחים שעשית אבל לא העמקתי לתוכם, כי הייתי מלא התפעלות.

מרכוס: מפחד להרוג אותה? המוות צריך לפחד ממך... חחח...

- קרול:** נו טוב, שאלות - שוט... (Shoot).
- מרכוס:** תמנה לי לפחות שלוש סיבות שהמשפחות מבקשות את הניתוח לאחר המוות.
- קרול:** אני אענה לך ממה ששמעתי מהסטודנטים שלמדו פה.
- מרכוס:** מצוין, סימן שהצלחת לנקות ולהקשיב.
- {מרכוס מתנהג חופשי. כגון, מניח מרפק על הגופה. ראשו נתמך בכף ידו תנוחה של הקשבה}**
- קרול:** משפחות מבקשות נתיחות ממספר סיבות:
1. הן רוצות לדעת את סיבת המוות?
 2. האם היה ניתן למנוע את המוות?
 3. במקרה הזה של הצעירה, שתגיע לפה. זהו המקרה השלישי במשפחה והאימא רוצה לדעת, איזה תפקיד שיחקה הגנטיקה במוות?
- מרכוס:** **(בהתפעלות)** יפה! הפתעת אותי לגמרי, אני רואה שאתה מכיר את החומר טוב יותר מהסטודנטים שבאים לכאן.
- קרול:** **(בגאווה)** וסיבה נוספת, יכול להיות שהקרובים מרגישים רגשי אשמה.
- מרכוס:** ל-מה?
- קרול:** **(בוחן את מילותיו בקפידה ומסביר)** הם מרגישים רגשי אשמה, אולי, הם לא עשו מספיק טוב לגופה כשהייתה בחיים, ועכשיו מבינים שגם אחרי המוות הרופאים יכולים לשפוך אור על סיבות המוות וכדי להגן על עתיד בני המשפחה, וכך גם בני המשפחה ישמרו על בריאותם.
- מרכוס:** את כל זה אתה יודע רק מלהקשיב?
- קרול:** ולנקות.
- מרכוס:** תאר לך לאן יכולת להגיע אם היית לומד. בסוף אני אשלח אותך לאוניברסיטה ללמוד פתולוגיה על חשבון המכון.
- {בחוץ רואים את בלה, דופקת בדלת בעצבנות.}**

- בלה:** (צועקת) קרול, מה אתה עושה שם?
- מרכוס:** מה זה צריך להיות?
- קרול:** אמרתי לך, זאת האימא של הגופה, רצתה להיכנס ולא נתתי.
- מרכוס:** טוב עשית.
- קרול:** היא מחכה עם הגופה בחוץ.
- מרכוס:** עברת את מבחן השאלות. הפרויקט כולו שלך. אתה מנהל את כל הדיאלוג, ניירת, היום אני העוזר שלך.
- (לגופה שלפניו) מצטער אני צריך להוציא אותך מפה, את לא נעלבת, נקבע פגישה פעם אחרת, בסדר? יש בינינו הבנה.
- קרול:** (משתעשע ומחקה את קולה של הגופה כביכול) בסדר פרופסור.
- מרכוס:** (לגופה משועשע) תודה. את שומעת? יש פה שקט שאשפר לשמוע אותו. (לקרול) לך להביא את הגופה שלך.

תמונה 3 המשך

תמונה זו מתרחשת סימולטנית עם התמונה הבאה, תמונה ארבע (4). מרכוס מפעיל מוזיקה ומוציא את הגופה שלפניו בתנועות ריקוד. חוזר עם שולחן ניתוחים ריק. מכין את השולחן תוך כדי תנועות ריקוד.

תמונה 4

- המקום:** חוץ. קרול יוצא לבלה מחוץ למכון.
- בלה:** הפרופסור מוכן לראות אותי?
- קרול:** אותך לא, אבל את הגופה - כן.
- בלה:** למה הוא לא רוצה לראות אותי?
- קרול:** כי המומחיות שלו בגופות.
- בלה:** האם הוא סיפר לך פעם על מקרה של... (מסמנת תחייה)
- קרול:** התשובה היא, לא!

- בלה:** חכה עוד לא שאלתי.
- קרול:** זאת התחנה לפני הקבורה.
- בלה:** יש הרבה מרפאים מסורתיים שלפעמים יודעים לרקוח כמה תרופות משונות, האם הוא מאמין בזה?
- קרול:** אל תהפכי אותי לשליח, אני יכול לענות לך בשמו ובשמי;
"למה את מחכה? קחי אותה לשם! למה רצית להביא אותה לכאן?
פה במכון הזה אין התחלות!"
- בלה:** אולי הלב עשה את עצמו מת, דומה לבעלי חיים מסוימים שמתחזים למתים?
- קרול:** אצל בעלי החיים אין מי שיבדוק את הדופק, ופה הגופה נבדקה בבית החולים ואין דופק! גופה זאת גופה - וזה סופה!
- בלה:** עשה טובה ואל תגיד יותר גופה.
- קרול:** אבל היא גופה. את רוצה מילה חלופה, עקיפה.
- בלה:** בבקשה, אתה יודע ששמה לילך.
- קרול:** תכניסי לראש, לילך שלך לצערי איננה עוד! פה הסוף שלפני הסוף, והסוף הסוף, הגמר הסופי ואינסופי, הוא בבית העלמין. את לא יכולה להתכחש לעובדות!
- בלה:** כשהייתי סטודנטית שאלתי פעם את המרצה לנירולוגיה: "האם גוף שמת ייתכנו בו עוד סימני חיים?"
- קרול:** תסלחי לי, אני הולך להביא את הגופ... לילך, לפני שהיא... (מסמן על אפו)
- קרול ובלה יוצאים.**

תמונה 5

פנים המכון. מרכוס ממשיך בהכנות ונהנה מהמוזיקה.

לאחר זמן מה קרול מופיע אל מחוץ למכון. כשהוא נושא את גופתה של הצעירה (לילך), שהיא עטופה בסדין לבן. בלה הולכת אחריו מלווה אותו די צמוד.

קרול: (מגיע לדלת הכניסה למכון. מסתובב לבלה)

חכי כאן את לא נכנסת איתי!

בעצם את יכולה ללכת הביתה, אני אצלצל כשהכל יהיה אחרי הניתוח.

בלה: (מנגבת דמעות) תשמור עליה. ותנהגו איתה בעדינות.

(מניחה את המסמכים על גופתה של לילך)

בלה יוצאת.

קרול נכנס, אך עם כניסתו למכון הפתולוגי, תג הזיהוי משתחרר מרגליה של הגופה ונופל ארצה קרול לא שם לב לזה. אור החוץ יורד.

תמונה 6

פנים המכון. קרול ניכנס למכון ומשכיב את לילך על שולחן הניתוחים. מוזיקה חזקה ברקע.

קרול: פרופסור, מי שיכנס לכאן יחשוב שזה דיסקוטק. תחליש! לא נעים, את הרעידות של הבסים שומעים בחוץ.

מרכוס: (בקול) דבר ראשון מה עושים?

קרול: (בקול) אני לא יכול לשמוע אם יש או אין דופק עם המוזיקה...

מרכוס: (משתיק את המוזיקה) יפה קרול, תמיד טוב להטיל ספק, אבל לא במקרה הזה, תמשיך. מה יש לנו כאן?

קרול: גופת צעירה כבת עשרים וחמש.

מרכוס: מה שכחת?

קרול: (נדהם) מה שכחתי? (ממהר לבדוק את דופק של לילך)
כאשר אין דופק, זה סימן למוות.

מרכוס: יפה אבל לא זה מה ששכחת.

{מרכוס מסמן לו באצבעות ידיו.}

קרול: אה... כפפות. (ממהר להלביש כפפות)

מרכוס: יפה קרול. בדקת את המסמכים?

קרול: בדקתי אותם לפני שהגענו לפה. אתה רוצה לבדוק אם בדקתי נכון?

מרכוס: (מסמן שאין צורך) הניתוח הוא שלך, אני אבדוק בסוף את כל התהליכים מאלף ועד תו ואתן ציון.

קרול: האימא שלה חופרת במוח, אני חושב שמשוהו משובש אצלה. היא עדיין לא מאמינה או לא רוצה לקבל את העובדה שבתה נפטרה.

מרכוס: אף הורה לא רוצה לקבל את זה, ואף הורה לא מאמין שהמוות הוא מוות והוא סופי! אפילו בלוויות בבית הקברות למלווים עובר בראש שאולי יקרה נס והגופה תקום לתחיה.

קרול: אתה יודע מה היא אמרה לי בחוץ? "שיש בעלי חיים מסוימים שמתחזים למתים."

מרכוס: להם אין רופא שיבדוק...

קרול: (מופתע) אה, זה בדיוק מה שאמרתי לה!

מרכוס: אנשים שמאבדים את יקיריהם לא מבינים שרופאים הם בני אדם, ורופאים אינם מושלמים. כאשר הרופאים חושבים שמישהו מת הם בודקים את הנשימה, את פעימות הלב ואת המצב הכללי. לפעמים חולים שנקבע מותם הסופי, עשויים להציג סימנים של חיים, אבל הסימנים הם פשוט כל כך חלשים, כמעט אפסיים שלא ניתן לזהותם. אם לאדם יש סיכוי לחזור לחיים, קודם חוזר אליו מחזור הדם. איש אינו יודע מדוע זה קורה.

קרול: איך זה קורה שמתרחש מצב נדיר של תחיה?

מרכוס: אם הגוף לא חזר לחיים, אין מה לעשות. צריך לקחת לבית העלמין.

- קרול:** זהו, אני יכול להתחיל?
- מרכוס:** תתחיל לעבוד ותסביר מה אתה עושה.
- קרול:** פרופסור, לפני שאני מתחיל, אני יכול לגעת קודם בעור שלה?
- מרכוס:** אתה יכול לגעת אבל בזהירות ובעדינות.
- קרול:** מושיט את אצבע בזהירות כדי לגעת בה. לפני שקרול מספיק לגעת. מרכוס מוציא קול בהפתעה.
- מרכוס:** (מפחיד) פפפפפ... (ומתפקע מצחוק)
- קרול:** (נרתע בבהלה) נורא מצחיק, כמעט הפכת גם אותי לגוויה.
- מרכוס:** די, לא אפריע יותר.
- קרול:** (שם על צווארו את הסטטוסקופ. מתאר את מעשיו.)
אני נוגע בעורה להרגיש את מדת הקור...
עיניים...
אוזניים...
הכל תקין...
זאת אומרת, הכול מת אבל במצב נורמאלי (מתקן) תקין למת.
עכשיו אני בודק את רגליים, מותח אותן, מכופף אחת, משאיר אותה כפופה... מכופף את השנייה. משאיר גם אותה כפופה...
תופס את הברכיים ומפסק סוגר, מפסק וסוגר...
משחרר...
מוודא שהן משוחררות ולא תפוסות...
מפסק ו... (מבטו נתקע בין רגליה והוא משתתק לרגע.)
- מרכוס:** ו...
- קרול:** הגורל באמת התאכזר אליה. (מיישר את שתי רגליה)
- קרול:** אוי, לא רחצתי ידיים.
- מרכוס:** אתה עם כפפות.
- קרול:** נכון, שכחתי.

מרכוס: (מסמן הלאה) תמשיך היא לא תמות מזיהום.
(פאודה)

למה אתה רוצה לנתח? מה כל כך מושך אותך?

קרול: {במהלך השיחה והבדיקות, קרול מחזיק בסכין (או בכל כלי מנתחים אחר)
מדבר ומנופף בכלי כשהוא מדבר, בלי להרגיש.
מרכוס נרתע בכל פעם מחדש שהכלי מתקרב אליו.}

קרול: תראה, רופא פתולוג אני לא אהיה.

מרכוס: אי אפשר לדעת, אתה יכול עוד להפתיע.

קרול: אין לי שום תואר, אין לי מספיק השכלה להתקבל לאוניברסיטה, אבל אני רוצה לעזור ולהתנסות בזה, בשבילי זאת חוויה.

מרכוס: זה אחד התחומים הפחות פופולריים, אתה יודע.

קרול: למה?! תראה, למרות אווירת המוות ששוררת כאן, המקום תוסס.

מרכוס: אנחנו נחשבים למרושעים, אנשים מתרחקים מאתנו כי אנחנו נחשבים רופאים של המתים.

קרול: תהרוג אותי אני לא מבין למה.

מרכוס: אתה לא תראה אותי בחתונות, בר מצווה, ברית מילה, או בכל שמחה אחרת. ואם אני בכל זאת מגיע לאיזו שהיא שמחה, האורחים מצביעים עליי, וחלק מאבדים גם את התיאבון.
פעם מישהו צעק לעברי "אתה משבית שמחות."
והיו מקרים ששמתי את הצ'ק והולכתי.

קרול: למה אנשים כאלה...!?

מרכוס: אנשים פוחדים. אנחנו כנראה גם לא מוכּנים על ידי הרופאים האחרים. אני יכול להבין את הסטודנטים שלא ממהרים לבחור במקצוע הזה.

קרול: המתים גם זקוקים לעזרה.

מרכוס: (מתפקע מצחוק) זה היה טוב... תראה, אתה יכול לעזור לאנשים חיים בהרבה תחומים שונים, ילדים עם צרכים מיוחדים, זקנים, ליווי סעודי לחולים אנושים. המת כבר מת והלך לעולמו.

- קרול:** לתפיסתי, גופתו של המת גם זקוק לעזרה, הנה ההוכחה היא מובאת לכאן כדי ללמוד וללמד מהן הסיבות.
- מרכוס:** אתה בחור מוכשר שלא פוחד לעבוד, לכן אתה תמצא הרבה מקומות שזקוקים לעזרה.
- קרול:** אתה רומז על פיטורים?
- מרכוס:** מה פתאום. אם טוב לך בעבודות שאתה עושה במכון, אתה יכול להתקדם. כפי שאמרתי לך, סטודנטים לא מתקרבים למקצוע הזה.
- קרול:** לי טוב ככה, איך שאני.
- מרכוס:** אתה בטח רוצה העלאת שכר? (צחוק מקוטע עם שיניים חשופות).
- קרול:** לא.
- מרכוס:** (מופתע ופתאום מרצין) לא?!
- קרול:** לא.
- מרכוס:** אולי בכל זאת?
- קרול:** לא.
- קרול:** אתה האדם הראשון בהיסטוריה שמציעים לו באותו יום בפעם שנייה העלאת שכר והוא מסרב.
- קרול:** (בודק עם סטטוסקופ את החזה. מגלה משהו) רגע רגע...
(מקשיב לרגע במתח) לא, זה היה רק נדמה לי. (פוסק) Totally lost
- {כשקרול פוסק Totally lost. מרכוס מתאפק לא להתפקע מצחוק}**
- מרכוס:** (תוך כדי צחוקו) יש לך את זה.
- קרול:** בתחום הזה יש עולם שלם, הניגודים בין החיים למוות מעוררים עניין.
- מרכוס:** ותמיד תהיה עבודה.
- קרול:** (מבחין במשהו מוזר בצוואר הנפטרת, מסית את ראשה לצד שמנגד)
פרופסור, פרופסור, בוא תראה. מה זה?

מרכוס: (בוֹחַן) איי-י-י-י-י-י... תביא את זכוכית המגדלת...
(מאבחן בזהירות) האבחון שלי...
 לפי הסימנים שאני רואה... החמיצה את החיים.

קרול: מוכנס מושיט יד כמבקש כלי.
קרול ממחר למסור לו את זכוכית המגדלת.

מרכוס: (בֹּדֵק) ההשערה המדעית שלי... כנראה, ואני אומר את זה בזהירות, שהיא התעוררה בתא המתים...

קרול: מה?! יש דבר כזה!

מרכוס: יש, וכנראה צעקה שיוציאו אותה מהמקום הקר, ואף אחד לא שמע. אתה רואה את השרירים? כאן אפשר לראות את המאמץ שהיה בשרירי הגרון.

קרול: טרגדיה על טרגדיה.

מרכוס: האסון כבד ומכופל, המסכנה קיבלה הזדמנות בלתי חוזרת והוחמצה. תאר לך שהמשפחה לא ידעה מזה, הרופאים לא ידעו מזה, רק היא ידעה מזה. מוות נוראי.

קרול: ידעתי שפה מתרחשים דברים אמיתיים.

מרכוס: אתה יכול להפנות את פניה? לא אוהב פנים של מת מופנים אלי.

קרול: (כמאבחן) למה הפנים שלה נראים צהובות?

קרול מפנה את ראשה של הגווייה ימינה ושמאלה מספר פעמים למוודא שהראש משוחרר.

קרול: האבחנה שלי? מתה ללא פעימות לב.

מרכוס: (צֹחֵק) אהבתי את זה... ברור שהיא מתה ללא פעימת לב...
(מרים את ראשה של הנפטרת ושומט אותה)

אתה רואה? הראש נשמט, הכול משוחרר, כול התאים מתים, היא כבר לא מסוגלת לשמור על מצב חילוף החומרים בגוף שלה, זה כמו אצל אינסטלטורים שאומרים כאשר אין סירקולציה בצינורות, הצנרת תעלה חלודה, קורוזיה, אבנית ויהיו סתימות, והתאים יפסיקו לעבוד והם יתפוררו...
(מעין בצילום ומראה לקרול)
 אתה רואה? פה נגרם נזק קל גם לתאים הסמוכים.

- קרול:** קרה לך פעם שמת זז, או קם?
- מרכוס:** לא, אבל סיפרו לי על מתים שקמו לתחייה.
- קרול:** נדמה לי שקוראים לזה איזה תסמונת לז... לזר... לזרוס.
- מרכוס:** (תוך כדי דיבור, מוציא פרי מכיס חלוקו, ואוכל)
לחזור מהמתים זו בהחלט אחת התופעות המוזרות ביותר עבור אנשים שהוכרזו מתים. הם עשויים להרגיש שנקברו חיים. החוויה יכולה להיות מבלבלת ומפחידה. התאים שנמצאים במכונים אינם מיועדים לאנשים חיים. אנשים שעברו את החוויה והתעוררו בתא, זה סיוט עבורם. המתעוררים לעתים מוקפים בגוויות או שהם נעולים בתוך מגירת מתכת זעירה. הם לא יודעים איפה הם נמצאים ועשויים להרגיש שנקברו חיים.
- קרול:** אתה מתאר מצב, שדומה למה שהרגשתי בחדר ניתוח בבית החולים.
(תוך כדי שהוא משחזר סכינים, ומדי פעם מחפש מהיכן לחתוך.)
אני זוכר ששכבתי שם חסר ישע ונתון לחסדי אנשי הצוות הרפואי, בתקווה שיבינו מה קורה בקרביים שלי ויחסכו לי טראומות.
(מסתכל על ידה של הנפטרת.)
פרופסור, תראה, למה העור שלה מקולף?
- מרכוס:** הש-תז-פה... יו-תר מדי... (כמעט נחנק מרוב צחוק)
- קרול:** ברצינות פרופסור.
- מרכוס:** היא עברה לשימור בתא קירור, ושם חטפה מכת קור והעור נפגע.
- קרול:** אוי ואבוי, זאת התעללות במת. למה לא מרכיבים בתאים רמקולים, או חיישנים... מצלמות זעירות ואולי כך יתאפשר להציל נפש אחת...
- מרכוס:** ישנם מקומות שעושים את זה... (מוציא מכיסו קרם ידיים ומוסר לקרול)
אולי כדאי למרוח לה קצת קרם...
- {קרול לוקח ומורח לגופה על היד.}
- מרכוס:** (צוחק) חחח...
- קרול:** לא צריך?
- {קרול מצטרף לצחוקו של הפרופסור.
- מרכוס מבחין בו ומיד מרצין ומסתכל עליו במבט תמוה.}**

- קרול:** (מפסיק מיד לצחוק ומשתומם) מה? ... צחקת - צחקתי.
- מרכוס:** יפה, התחלת להבין את ההומור, נתתי לך לשחק קצת עם הסכינים.
- קרול:** מתי אני אשתמש בגרזן ובמסור?
- מרכוס:** קודם בסכינים ואחר כך בגרזן. בדקת את הפה?
- קרול:** צריך?
- מרכוס:** ברור שצריך לפתוח ולבדוק לעומק.
- קרול:** (לגופה) תפתחי את הפה ותגידי אה? ...
- מרכוס:** אתה אף פעם לא יודע איך הגופה תגיב.
- {קרול פותח לה את הפה, ומסתכל בחשש על מרכוס שלא יבהיל אותו.}**
- מרכוס:** (במפתיע מוציא הגה משונה) אה...
- {ידה של הגופה נשמטת לצד. קרול נבהל.}**
- קרול:** ראית? זזה!
- מרכוס:** תגיד לה להחזיר את היד למקום.
- קרול:** (מחזיק ומחזיר את היד בזהירות) היד מרגישה קרה בצורה מוזרה. תגיד פרופסור, אתה מרגיש כאב כשאתה חותך?
- מרכוס:** אני אישית מרגיש כאב לפני שאני חותך, אבל התרגלתי, והחיתוך עצמו לפעמים מסיר כל כאב. יש כאלה שחושבים אותנו למפלצות, הרוצחים הם המפלצות. (צוחק) רוב הרוצחים הם רוצחים פעם אחת ולא חוזרים על זה, אני קורא להם פושעים של תשוקה, פושעים של שינאה, קינאה, תאוה, רוצחי ירושה...
- (פתאום הוא קולט) קרול, אתה ערמומי שמתנהג בצורה מוזרת.**
- קרול:** למה?
- מרכוס:** אני רואה שאתה מחפש כל מיני סיבות ודרכים לעבור מנושא לנושא כדי להתחמק מלהתחיל לחתוך. אתה מפחד. תתחיל לפצח את הריאות.

קרול: בסדר-בסדר... עם מסור או גרזן?

מרכוס: לכל פתולוג יש את השיטה שלו.

{קרול רוצה לקחת כלי מהמגש. במקרה מסתכל על ירכיה החשופות של הגופה.}

קרול: (בחשדנות) פרופסור-פרופסור, יש פה שלוש נקודות סימטריות...

(בוחן) וגם בירך השנייה, שנראות כמו... מה זה אומר?

{פרופסור מרכוס מתקרב לבחון. מיד עוברת בו צמרמורת. ממהר לבדוק מאחורי האוזניים לאחר מספר שניות של קיפאון, הוא מתקשה לנשום. הולך לכפות הרגליים.}

מרכוס: (מחפש בהתרגשות) איפה התג על אצבעות הרגליים?!

קרול: ברגליים.

(מתחיל לחפש מהר מאוד, מתחת לשולחן. יוצא החוצה ונכנס עם התג.)
הנה מצאתי.

מרכוס: (מסתכל בתג. בהתרגשות מאופקת) איפה המסמכים שלה?!

קרול: (ממהר להגיש לו) פרופסור, מה קרה?!

מרכוס: צלצל לאימא שתבוא מיד!
(כמעט בטרופ) אבל מיד!

קרול: מה ראית?

מרכוס: קרול, צלצל מיד אני אומר לך!

{קרול ממהר לחייג בידיים רועדות.}

קרול: (על הגופה) מי זאת?

{מרכוס נע ממוקם למוקם בבילבול ובהתרגשות.}

קרול: (תוך כדי חיוג. ל-מרכוס.) פרופסור מרכוס, מה קרה? ... דבר איתי...
(בטלפון) הלו, בלה? ...

{כשמרכוס שומע את השם "בלה" ומיד נדרך.}

קרול: (ממשיך) כן זה קרול...
 עוד לא, אבל תבואי מהר, הפרופסור רוצה לפגוש אותך מיד!
 כן תיכף ומיד!
 אני לא יודע...
 הפרופסור יספר לך רק כשתבואי...

מרכוס: שתצא מיד!

קרול: תצאי מיד! יש ראיות שנאספו במהלך הניתוח... (מנתק).
 (למרכוס) עכשיו פרופסור מרכוס, תגיד לי מה ראית?

מרכוס: זאת לילך הבת שלי.

אור יורד.

תמונה 7

לאחר זמן.

פרופסור מרכוס עומד כפוף מעל גופת בתו, מחבק אותה ומתאבל.
 קרול במצב רוח עגום, מסיר מעליו את הבגדים החד-פעמיים.

מרכוס: איזו יפה את...
 לא זכיתי לראות...
 למה לא זכיתי...

{דפיקות בדלת. קרול ממחר לפתוח.}

בלה: (עם כניסתה) כמעט עשיתי תאונה... (נאלמת. המומה)
 יורם מרכוס?
 זה אתה?

{שתיקה. בוחנים אחת את שני.}

מרכוס: אני מסרתי לך אותה חייה! ואחרי עשרים שנה את מביאה לי גופה?!

בלה: אלוהים משחק בנו.

מרכוס: עזבי את אלוהים, אין לו שום קשר לזה.

בלה: לידיעתך, לא חסכתי ברופאים ידועי שם, שמתי את כל המשאבים שיש לי כדי למצוא לה מרפא, הבאתי אותה חזרה לארץ כדי למצוא כאן את ה-רופא. אך לצערי זה לא הצליח לנו, הנזק היה חמור מכדי להציל אותה.

מרכוס: למה לא צלצלת אלי?!

בלה: לא ידעתי עליך כלום!

מרכוס: (בזעם) לא ידעת כי לא רצית לדעת!

בלה: התנתקנו בשנאה וקינאה אכזריות. ואסרת עלי לצלצל אליך!

מרכוס: אסרתי?!

בלה: גם סיפרתי ללילך מאז שהייתה קטנה, שנהרגת.

מרכוס: זה מה שרצית? שהיא לא תדע שיש לה אבא חי?!

טינופת היית וטינופת נשארתי.

(לא יודע את נפשו. בכעס) זה היה מקרה חרום! למה לא דיווחת לי מיד כשהגעתן לארץ?!

בלה: כי הייתי עסוקה בלחפש רופא מומחה?

מרכוס: אני פרופסור, ויכולתי למצוא לה רופא סופר מומחה.

בלה: אתה רופא של מתים!

{קרול עוזב בשקט לחדר אחר}

מרכוס: את היית צריכה לשכב כאן מקומה! ובשמחה הייתי חותך אותך לחתיכות!

בלה: משהו השתבש אצלה באותו לילה, באופן פתאומי.

מרכוס: התנגדת באובססיות שאלמד פתולוגיה, וזה נולד מתוך קנאה כל כך שפלה שהפכה אותך למפלצת! היית צריכה להבריא ילדה בת חמש ולהרחיק אותה ממני?

בלה: הייתי צריכה עזרה מהמשפחה שלי, וכאן בארץ אין לי אף אחד!

מרכוס: ובסוף חזרת לארץ לבקש עזרה! אמרתי עליך פעם שאת חולת נפש, ואף אחד לא האמין לי.

- בלה:** לא מתאים לך לדבר כאדם מהררררר.
- מרכוס:** היית צריכה מזמן לעשות את חשבון הנפש וההשלכות!
- בלה:** גם אני איבדתי אותה! היינו קשורות אחת לשנייה! אני הייתי אבא ו...
- מרכוס:** די לייפות את הכול. בגלל הקנאה שלך שזעקה עד לשמים ותראי עד לאן הגענו.
- בלה:** (קוטעת אותו) מה יש לי לקנא? בר?!
- מרכוס:** שאני המשכתי ללמוד ואת הפסקת ללמוד!
- בלה:** נכון, מישהו היה צריך לוותר כדי לגדל אותה כמו שצריך...
- מרכוס:** (קוטע בכעס) ולאן הבאת אותה?!
- בלה:** אין דבר אכזרי מלגדל ילדה ולאבד! אתה אדם עלוב... מתעסק עם... עזוב...
- אין לך רגש וכבוד לאדם חי, אתה...
- {מרכוס לאחר איפוק, לא שולט בעצביו וצועק.}**
- מרכוס:** (זועק זעקה תהומית ומהדהדת) דיי!!!
את כמו תולעת שמכרסת בעץ.
- {עם הישמע זעקתו של מרכוס, ידיה של לילך נפרשות לצדדים ומתחילות עוויתות של בעיטות ברגליים והידיים, ופתאום מפסיקה.**
- בלה ומרכוס בורחים לכיוונים שונים, ולא מאמינים למראה עיניהם.}**
- בלה:** (אחרי שהיא קולטת מה קורה, ובהצתה מאוחרת, צורחת) היא זזה! ידעתי, ידעתי, ידעתי, אני אמא... ידעתי-ידעתי...
- קרול:** (בפתח) שמעתי זעקה שבאה כמתוך השאול. מה זה היה?
- מרכוס:** (קורא בקול) קרול! בוא מהר!
- {קרול נכנס מבוהל ולא קולט מה שקורה.}**
- מרכוס:** תביא מיד את החמצן.
- קרול:** חמצן? בשביל מה חמצן.

מרכוס: מיד!

קרול: איפה יש החצן?

מרכוס: תחפש שם!

קרול: פרופסור, איפה זה שם?

מרכוס: (מבולבל ונרגש) שם ב...ב... שם.

קרול: כל מקום הוא שם. אף פעם לא השתמשנו בו... משם.

מרכוס: ליד עמדת הכיבוי... תמהר!...

{קרול שלא מבין למתרחש, יוצא מבולבל ובהול.

מרכוס מתחיל לעשות ללילך החייאה.

לילך מתחילה להתעורר ומשמיעה קולות.

לאחר שתיקה ארוכה של התפכחות,

לילך פוקחת עיניים ובוחנת את המקום, מסתכלת על אמה ועל מרכוס.

לילך: איפה אני? (בוחנת את עצמה, ומסתכלת על ידיה) העור שלי...

מרכוס: מהקור. עכשיו את בידיים טובות.

לילך: (לבלה) גם את פה?

בלה: את חיה.

לילך: איפה אני?

בלה: את... (אחרי היסוס) בבית חולים.

לילך: ואתה רופא?

מרכוס: פרופסור. תרשי לי לבדוק אותך...

(בודק את עיניה של לילך בידיים רועדות.)

לילך: למה אתה רועד? רופאים לא רועדים.

{מרכוס ממחר להביא ללילך את המעיל שלו.}

- לילך:** אני... מה קרה לי?
- בלה:** (מרוב התרגשות מאבדת ריכוז) אמרו שאין לך סימני...
הלב לא היה... מכונת הנשמה שמרה... ואחר כך הכל קרס...
- מרכוס:** (לבלה) כדאי שתשתקי.
- לילך:** למה כולם רועדים?... (מרגישה חולשה)
- מרכוס:** לילך תסתכלי עליי... את יכולה להיזכר במשהו?...
- לילך:** מה...?
- מרכוס:** מה את זוכרת?...
את שומעת אותי?
מה – את – זוכרת.
- לילך:** (מתקשה לדבר) אני מצטרפת לא-בא שלי המת.
- מרכוס:** אבא לא מת.
- לילך:** אתה מוכר לי מ-אי-ז-שהו מקום בחלום...
- מרכוס:** אני... אני... אני האבא שלך, אני אבא יורם מרכוס, זוכרת שכך נהגת לקרוא לי? (מצטחק) "אבא יורם מרכוס?" חחח...
- {קרול נכנס בריצה עם מכשיר החמצן. מבחין בלילך ומתעלף.
בלה רצה מיד להביא למרכוס את מכשיר החמצן.
מרכוס מחבר את החמצן ללילך.
לילך מסמנת למרכוס שהיא לא צריכה, אבל מרכוס מתעקש.
בלה בינתיים ממהרת לקרול, רואה אותו מעולף על הרצפה.}
- מרכוס:** לילך, את איתי?...
תתרכזי בי...
מה את זוכרת?
- בלה:** (ליורם) קרול התעלף.
- מרכוס:** תני לו שתי סטירות והוא יקום.

{בלה ממהרת לסטור לקרול לו שתי סטירות (די חזקות) וממהרת ללילך.
קרול קם מיד. מתקרב למרכוס ולילך.
אחרי מספר שאיפות, לילך מסירה את החמצן.}

קרול: (לעצמו תמהה) זה היה החלום שלי לראות איך קמים לתחיה.

מרכוס: מה את זוכרת ממה שקרה לך?

{בלה רוצה להגיד משהו, מרכוס מהסה אותה בכעס עצור.}

מרכוס: תני לי הפעם לנהל...!

לילך: (מצליחה לקום מהמיטה) אני, זוכרת... הרבה שחור...

נדחס במהירות לחור...

לתוך מנהרה...

ה... ה... רגשה... היתה מדהימה...

שאלתי את עצמי...

איך אני... יודעת, שאני לא יודעת... את הנודע...

{לילך מתחילה ללכת בחוסר יציבות בהתחלה.

מרכוס שומר עליה שלא תיפול.}

מרכוס: לילך, את איתי?...?

מהו הלא נודע הזה?

לילך: הלא נודע? - הוא לא נודע. לא יודעת.

מרכוס: למה הוא דומה?

לילך: מזכיר... את הזוהר...

זה לא לראות את הזוהר, אלא להיות חלק מהזוהר...

להיות בתוך הזוהר...

להיות בלב ליבו של הזוהר עצמו...

הלב... אור דחוס...

אין לי...

מילים, לתאר את ההרגשה...

אי אפשר.

- מרכוס:** (בסקרנות רבה) ממה הייתה עשויה המנהרה?
- לילך:** המנהרה עצמה הייתה עשויה מנחושת...
או ברונזה, אולי זהב...
אני לא חושבת שהבנתי את החומר... (בוכה)
- {בלה שוב רוצה להתערב ומרכוס עוצר בעדה.}**
- מרכוס:** (מרגיע) עכשיו את מאחורי זה, הכל עבר. מה עוד ראית?
- לילך:** המוח שלי יכול היה לקלוט מה אני רואה, אבל הוא לא יכול להשלים את מה שחסר.
- מרכוס:** מהו החסר?
- לילך:** לא יודעת, המוח יודע, אני לא יודעת.
- בלה:** (למרכוס) מה זה אומר?
- מרכוס:** (לוחש לבלה) זה מראה על בעיות מוצקות שיגרמו מאוחר יותר לאובדן זיכרון ונזק מוחי כוללני. עכשיו היא לא היא.
(פונה ללילך) מה עוד את זוכרת?
- לילך:** אני מתחילה להיזכר בדברים, אבל הם מיד נשכחים.
- בלה:** את רוצה לשכב לנוח?
- לילך:** (מחייכת) את לא חושבת ששכבתי מספיק?
- מרכוס:** (לבלה) אסור לה לשכב לנוח!
(ללילך) תמשיכי ללכת יותר מהר, אני אשגיח עליך שלא תפלי.
- לילך:** (לועגת) "אשגיח עליך" חחח... עכשיו אתה רוצה להשגיח עליי שלא אפול אחרי שכבר נפלת?
- שנים אני נמצאת בתוך נפילה עמוקה וחולמת על אבא.
- מרכוס:** אני יכול לשאול שאלה על החיים שאחרי?
- לילך:** אתה יכול לשאול ותקבל תשובה ללא זיכרון.

- מרכוס:** (הולך לכיוונה של בלה ולוחש לה בזווית הפה.)
היא לגמרי לא מפוקסת. זאת לא לילך!
- בלה:** (בלחש) אתה בכלל לא מכיר אותה, איך אתה יודע?
זאת כן היא!
- מרכוס:** (בלחש) לא היא, בטוח! זאת התנהגות לא אנושית נורמאלית!
- בלה:** (בלחש) גלגול?
- לילך:** (פונה לבלה) מה לא הספקת לספר לי...
(מסתכלת על בלה במבט בוחן ומשונה) מהו המשהו? את יכולה לספר לי עכשיו? אמרת שיש לך עוד משהו חשוב.
- בלה:** רציתי לבקש סליחה ששיקרתי לך על אביך. הוא לא מת, הוא מטפל בך עכשיו.
- לילך:** למה שיקרת?
- בלה:** מעשה טיפשי של נקמה.
- לילך:** וזאת הסיבה שהברחת אותי ממדינה למדינה?
- מרכוס:** (פונה לקרול) קרול!...
- {קרול נמתח/מזדקף}
- מרכוס:** מה מוליד את ההתנגדות, מה מוליד את חוסר היכולת להתמודד?
מאיפה מגיעה שנאה?
- קרול:** אתה שואל אותי?
- מרכוס:** כן אותך, קרול.
- קרול:** (בהיסוס) מהקנאה?
- מרכוס:** בדיוק! קרול, מ-ה-קנ-אה.
(לבלה) את רואה? קרול תפס מיד, ואת, את...
(לקרול) "מאה מיתות ולא קנאה אחת."

- קרול:** (למרכוס) תשכח מהעבר, יש לך עכשיו את לילך, אתה צריך לשמוח.
- מרכוס:** (לוחש) זאת לא היא!
- קרול:** מי היא?
- בלה:** (ללילך) את זוכרת את החברים שלך?
- לילך:** הזיכרון בא ונעלם...
אין לי מושג מאיפה זה בא ונעלם...
הנה אתם רואים?...
- (מסכלת לצדדים ולמעלה)**
החברים צוחקים עליי כל הזמן. מְנַדִּים אותי...
זה הופך אותי למשוגעת ובפעם אחרת לנורמאלית...
כל כך קשה שלא מכירים אותי.
(פתאום נזכרת. לבלה) מי את?
- בלה:** אימא.
- לילך:** אוי, נכון. איפה הצ'יפס עם הרוטב.
- {בלה מפנה מבט אל מרכוס כשואלת מה לעשות.
מרכוס מסמן לה שלא לעשות כלום.}**
- לילך:** אימא, מה קרה לי?
- בלה:** הייתה לך מפרצת עורקים. בבדיקת המאמץ שעשו לך, הלב התחיל לעבוד קשה מדי, הם הזמינו...
- לילך:** (קוטעת ובמין שמחה) את האינסטלטור שלהם.
- קרול:** (נדהם) האינסטלטור?!
- לילך:** ופתחו את הסתימה?
- מרכוס:** (בזהירות ללילך) עכשיו, זרימת הדם החלה, ומערכת החשמל שבגוף שלך, מתחילה להשתנות לחלוטין, כך שמעגל רע יכול להפגיע, אז לחשוב בטוב. את חייבת להשתלט עליו.
- לילך:** יגרום לקצר בזרמי האנרגיות החשמליות שבגוף?

- מרכוס:** אם הייתי יודע שאת מאושפזת בבית חולים כלשהו, הייתי מעיר את מתים כדי למצוא לך לב.
- לילך:** (בציניות) או... היית מעיר את המתים? ואם לא היית מוצא לב, האם היית נותן לי את הלב שלך?
- קרול:** (לעצמו) וואו, איזו פצצה הטילה.
- מרכוס:** את לא צריכה את הלב שלי, ראיתי הרבה כאב, והרגשתי את כאבם של המשפחות שהביאו את יקיריהם לכאן, את צריכה לב צעיר שלא ידע צער.
- לילך:** (נועצת מבט בקרול) בול-שיט!
- {קרול מרגיש שלא בנוח מפחד שתפנה גם אליו, מתחיל להתגנב החוצה, אך לא יוצא.}
- לילך:** (מתחילה להסתובב סביב החדר. בלעג למרכוס.) אני רואה שגם הלב שלך, נפגע בגלל חוסר יציבות, ואתה לא מת.
- (לקרול) לא להתגנב החוצה אני צריכה אותך פה.
- {המבטים מופנים אליו. אחרי פאוזה קלה.}
- קרול:** (בחשש) סליחה אני לא מתערב... לא רוצה להפריע לאירוע משפחתי...
- לילך:** (פונה למרכוס ובלה) הוא מפריע?
- {בלה ומרכוס מנידים ראש לשלילה.}
- קרול:** זה נראה כמו סצנה מתוך סרט אימה משפחתית, אני יכול ללכת?
- בלה:** (גוערת בו) אז עמוד בצד ואל תתערב בענייני משפחה!
- לילך:** (צוחקת צחוק מוזר) האם אחד מכם מוכן לתת לי את הלב שלו?
- בלה:** אני פשוט טיפלתי בך מכל הלב ונתתי לך את הלב האוהב שלי. ותמיד השתדלתי להעניק לך חיים שמחים.
- לילך:** כלומר, את מרוצה מהחיים שהענקת לי. (בלי לחכות לתשובה. פונה למרכוס) ...ואתה לא ענית לי על השאלה. (בכעס עצור, קרובה אליו) האם! היית! תורם לי! את הלב שלך!... תשובה חד-משמעית! כן - או לא?!

מרכוס: (עונה במחושב) לא ראית אותך עשרים שנה... את חושבת שאני צריך לתרום לך את הלב שלי, עם סיכויים קלושים מאוד להצלחה?

לילך: (ברמז של איום) הבנתי אותך טוב מאוד.

קרוֹל מצביע כדי להתערב בשיחה.
בלה משתיקה אותו.

לילך: (לבלה) למה את משתיקה אותו?
יכול להיות שהוא מצביע לתרום את הלב שלו.

קרוֹל: (שם את ידו על ליבו.) אני מוותר... התבלבלתי. יש לי עכשיו דפיקות לב חזקות מדי...

לילך: אף אדם לא מת מספר פעמים כמוני. אני דפקתי חזק בתא...
אף אחד לא ענה לי...

לילך חגה סביבם וביניהם בקצב איטי כמי שאחת שמשתעשעת איתם, וממשיכים לנהל את השיח ביניהם.

לילך: (לקרוֹל) אתה.

קרוֹל: אני כבר לא פה.

לילך: (מתקרבת לאביה. בנחישות) ילדים זקוקים לתמיכה והגנה של מבוגר כדי לשרוד! נכון?

מרכוס: נכון מאוד.

לילך: ולא הפכת עולמות למצוא אותי! הצעקות ומריבות שלכם גרמו לי להיות ילדה היסטורית שכבר בגיל ארבע (שאז זה לא היה נהוג) לקחתם אותי לטיפולים פסיכולוגיים!

מרכוס: אני התנגדתי!

לילך שהתקרבה לשולחן הניתוחים, במפתיע שולפת משם סכין, בפשטות ללא מאמץ או כעס, דוקרת את אמה בלב.

מרכוס: (מופתע) למה?!
(ממהר להגיש עזרה לבלה.)

לילך מנופפת לעבר מרכוס בסכין שלא כדאי לו להגיש עזרה, ומתקרבת אליו באיום.
קרול, נמתח ונצמד לקיר ועושה את עצמו כלא קיים, הוא ובוחן אפשרות לברוח,
 אך הוא לא מעז לזוז.

מרכוס: איפה רצית שאחפש אותך? במעלה ההר? בג'ונגל? בשבילים מפותלים?
 בעננים? במסלולים בלתי אפשריים?!

לילך: (בתקיפות מאופקת) אבא צריך להיות אבא! לא התאמצת למצוא אותי,
 לפחות היית בא אלי...

מרכוס: איך? איפה? לאן?

לילך: אל תענה לי! העדפת ללכת ולהתחפר בבית הקברות הזה!

מרכוס: אני רציתי... הדרכים נחסמו בפני.

לילך נועצת במרכוס את הסכין בליבו.

מרכוס: (מחייך חיוך רחב) תודה... לך לילך... תהני מכול רגע...
 (מצחקק ונופל מת.)

לילך פונה לקרול. מתקרבת אליו ומנופפת בסכין.

לילך: מאיפה מתחילים את הניתוח, דוקטור?

קרול: אני בסך הכול המנקה... הייתי מציע לך את הלב.

לילך: למה לא ברכת?

קרול: לאן? (בנשימות כבדות) אבל אני נשאתי אותך בידיים לפה.

לילך: נכון קרול, אתה איש טוב... (פתאום נופלת ומתה)

קרול מצליח לתפוס אותה. מוציא מידה את הסכין וזורק לרצפה, נושא אותה למיטת
 הניתוחים.

עומד ופורש ידיים לצדדים בחסר אונים, וקופא במקום.

קול חדשות: קרול מורינגה! נידון למאסר עולם ועוד עשרים שנות מאסר על רצח כפול!